

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 62Ek/532/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120263483
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6120263483.9

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Contipro a.s., se sídlom č.p. 401, 561 02 Dolní Dobrouč, IČ: 609 17 431, Česká republika v konaní zast. doc. A. B. C., Ph.D., advokátka, LEGALITÉ advokátní kancelář s.r.o., se sídlom Václavská 12, 120 00 Praha, Česká republika, so spolupracujúcim advokátom JUDr. Andrej Škriniar, ŠKRINIAR advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Hany Meličkovej 39, 841 05 Bratislava, IČO: 50 663 542, Slovenská republika proti povinnému: natural supplements s.r.o., so sídlom Kmeťkova 1, 949 01 Nitra, IČO: 50 339 419 v konaní zast.: JUDr. Ondrej Brlášom, advokátom so sídlom Štefánikova 9, 949 01 Nitra, o vymozenie nepeňažného plnenia a trov exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti výroku III. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 62Ek/532/2020 zo dňa 18. októbra 2022, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť oprávneného **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 18.10.2022 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyššou súdnou úradníčkou uznesenie pod sp. zn. 62Ek/532/2020, ktorým exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. Evou Rusnákovou podľa § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku zastavil, povinnému nepriznal nárok na náhradu trov konania v súvislosti s podaným návrhom na zastavenie exekúcie (výrok II) a súčasne oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 72,- Eur, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnila ustanoveniami § 45 ods. 1, § 61k ods. 1 písm. b), ods. 2, ods. 3, ods. 4, ods. 5, § 61l ods. 3, § 195, § 197 ods. 1, ods. 2, § 198 ods. 2 veta prvá, § 199a ods. 2, § 199c ods. 1, § 199d ods. 2 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 21 ods. 1 vyhlášky MS SR č.68/2017 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „vyhlášky“). V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že jedným zo základných predpokladov na vykonanie exekúcie je spôsobilý exekučný titul, pričom exekučným titulom je podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok. Zároveň súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou mal z predloženého rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12CbPv/7/2020-750 zo dňa 03.11.2021, právoplatný dňa 21.09.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoPv/9/2022-1045 zo dňa 08.09.2022 za nesporné, že exekučný titul v tomto exekučnom konaní – uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16CbPv/34/2019-252 zo dňa 21.01.2020 bol zrušený (výrok II. rozsudku). Preto výrokom I. súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou rozhodol tak, že exekúciu v celom rozsahu podľa ustanovenia § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku zastavil. Na základe uvedeného prisúdil povinnému plný úspech vo veci, ale nakoľko si povinný nárok na náhradu účelne vynaložených trov v súvislosti s podaným návrhom na zastavenie exekúcie neuplatnil, preto rozhodol tak, že povinnému uvedený nárok nepriznal (výrok II. uznesenia). Súčasne o náhrade trov súdneho exekútora rozhodol podľa § 199c ods. 1 Exekučného poriadku tak, že náhradu paušálnych výdavkov súdneho exekútora v súvislosti s vedením exekúcie proti

povinnému zaviazal oprávneného. Súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou prihliadol predovšetkým na základnú zásadu vyjadrenú v ustanovení § 197 Exekučného poriadku, ktorou je, že súdnemu exekútorovi patrí náhrada paušálnych výdavkov. Zároveň exekúcia proti povinnému bola ukončená zastavením zo strany súdu z dôvodu zrušenia exekučného titulu, a preto dôvod zastavenia exekúcie možno pričítať oprávnenému v tom rozsahu, že podal návrh na vykonanie exekúcie. Pričom podaním návrhu na vykonanie exekúcie berie oprávnený na seba procesné riziko, že nebude v exekúcii úspešný (povinný sa úspešne bude brániť alebo súd ex offa zistí také skutočnosti, ktoré bránia ďalšiemu výkonu exekúcie), a v takom prípade súd zaviazá oprávneného na náhradu vzniknutých trov. Keby teda návrh na výkon exekúcie nebol podaný, súdnemu exekútorovi by nárok na náhradu paušálnych výdavkov nevznikol. Z uvedených dôvodov preto súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou podľa § 199c ods. 1 Exekučného poriadku zaviazal oprávneného na náhradu paušálnych výdavkov súdneho exekútora vo výške 72,00 Eur (výrok III).

3. Proti tomuto uzneseniu, konkrétne voči výroku o trovách exekúcie (výrok III.), podal oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu sťažnosť a navrhol, aby súd napadnutý výrok zmenil tak, že povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi náklady exekúcie sa ukladá povinnému.

4. Samotnú sťažnosť odôvodnil tým, že súd rozhodol o náhrade nákladov exekúcie nesprávne, keď nesprávne právne posúdil otázku zavinenia oprávneného. Ďalej uviedol, že zo znenia § 199c Exekučného poriadku vyplýva základné pravidlo, že tieto náklady nahrádza povinný, pričom oprávnenému môže byť uložená povinnosť ich nahradiť len vtedy, ak ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať. V tomto prípade dôvod na zastavenie exekúcie nie je možné oprávnenému za žiadnych okolností pričítať. V tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 31CoE 49/2017 z 29.7.2017, ktorý na vec aplikoval znenie § 203 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31.3.2017, pričom uviedol, že: „Nie je v súlade so všeobecnou zásadou spravodlivosti, aby oprávnený, ktorý podal dôvodný návrh na vykonanie exekúcie, bol zaťažovaný povinnosťou znášať a hradiť trovy exekúcie, ak svojím chovaním procesne nezavinil zastavenie exekúcie dôvodne začatej a ak v čase začatia exekučného konania bol v dobrej viere a ani v hrubých rysoch nemohol predvídať zastavenie exekúcie z dôvodu uplatneným povinným v námietke proti exekúcii.“ Preto podľa oprávneného by povinnosť nahradiť náklady súdneho exekútora mala byť uložená povinnému, napriek tomu, že bol exekučný titul neskoršie zrušený, nakoľko v čase začatia a priebehu exekučného konania tu bol plne platný a účinný a vykonateľný exekučný titul. Nakoľko však povinný ho dobrovoľne neplnil, pričom oprávnený musel podať návrh na nariadenie predmetnej exekúcie, ktorý bol následne zamietnutím návrhu povinného na zastavenie exekúcie posúdený ako dôvodný. Podľa oprávneného by tak odporovalo zásadám spravodlivosti, aby oprávnený bol povinný niesť náklady exekúcie, ktorá bola začatá celkom dôvodne, a to len preto, že neskoršie došlo k jej zastaveniu nepredvídateľným rozhodnutím súdu. V tejto súvislosti oprávnený poukázal aj na závery právnej vedy, napr. úvaha S. D. (FICOVÁ, S. Trovy pri zastavení exekúcie v legislatívnom zámere. Exekučné právo. Legislatívny zámer. Justičná akadémia Slovenskej republiky, 2009, s. 8): „K zrušeniu rozhodnutia môže dôjsť najmä na základe podaného oprávneného prostriedku, ďalej napr. na základe návrhu na zrušenie uznesenia o schválení zmiernu, ak je zmiernu podľa hmotného práva neplatný. Dôvodom na zastavenie exekúcie je len právoplatné zrušenie exekučného titulu (R 9/1966). Ani v tomto prípade by nebolo spravodlivé zaťažiť oprávneného trovami exekúcie. Trovy by mal znášať štát, a to z dôvodu, že exekučný titul bol nezákonným rozhodnutím.“ ako aj rozhodovacia prax českých súdov napr. nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 2171/10 ze dne 2.12.2010. Zároveň oprávnený namieta, že výška nákladov súdneho exekútora (72 EUR) nebola súdom ani súdnym exekútorom žiadnym spôsobom odôvodnená, a je tak podľa oprávneného nejasné, aké konkrétne náklady majú byť nahradené. A na záver oprávnený poukazuje na konštatovanie súdu v bode 5 odôvodnenia, že oprávnená sa k návrhu povinného na zastavenie exekúcie nevyjadrila. Tu potvrdzuje, že sa oprávnený k samotnému návrhu nevyjadril, nakoľko o predmetnom návrhu nemal vedomosť. Ďalej poukazuje na ust. § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, a spochybňuje postup súdneho exekútora v predmetnej veci.

5. K sťažnosti oprávneného sa podaním doručeným súdu dňa 15.11.2022 vyjadril aj povinný, ktorý prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že túto považuje za nedôvodnú. Povinnosť oprávneného platiť trovy podľa § 199c ods. 1 v spojení s § 198 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov je uložená zákonom a teda skutočnosť, že si toho oprávnený nemal byť vedomý ho nezbavuje tejto povinnosti, nakoľko v zmysle právnych zásad - "neznanosť zákona neospravedlňuje povinnú osobu". Vo vzťahu k "dobrej viere" o oprávnenosti nároku oprávneného, nakoľko na základe jeho návrhu bolo

nariadené neodkladné opatrenie si povinný dovolil uviesť, že pri nariadení neodkladného opatrenia súd vychádza výlučne z tvrdení navrhovateľa, ktorými má preukázať opodstatnenosť a dôvodnosť svojho návrhu, pričom k tomuto sa spoločnosť subjekt voči ktorému neodkladné opatrenie spravidla nikdy nevyjadruje a preto sa nejedná o kontradiktórny typ rozhodnutia. Oprávnený si pri podaní návrhu musel byť vedomý, že ním tvrdené skutočnosti neobstoja, pretože od začiatku súdneho konania (t.j. už pri podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia) nebol sťažiteľom, pretože nebol aktívne vecne legitimovaný k podaniu predmetnej žaloby. Je totiž všeobecne známe, že uznesením, ktorým súd nariadi neodkladné opatrenie, neznamená prejednanie budúceho rozhodnutia, ale vychádza len z tvrdení uvádzaných navrhovateľom, ktorý je za ich správnosť a pravdivosť aj zodpovedný. Pokiaľ sa teda v priebehu súdneho konania vo veci samej preukázalo, že tvrdenia oprávneného neboli pravdivé, v dôsledku čoho bola jeho žaloba zamietnutá a došlo aj k zrušeniu (zániku) exekučného titulu (neodkladného opatrenia), mal by za to niesť aj zodpovednosť.

6. Podľa §-u 243p ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), na exekučné konanie začaté a právoplatne neskončené do 31. marca 2023, okrem exekučného konania podľa § 243h, sa použije tento zákon v znení účinnom od 1. apríla 2023; právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 31. marca 2023, zostávajú zachované.

7. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

8. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

10. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

12. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti oprávneného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého výroku III. uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

14. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 13.03.2020, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Vyššia súdna úradníčka vydala na podklade exekučného titulu (neodkladného opatrenia) – uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 16CbPv/34/2019 zo dňa 21.01.2020, ktoré nadobudlo vykonateľnosť dňa 07.02.2020, dňa 28.04.2020 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi A. E. F. (388EX 285/2020). Dňa 28.09.2022 bol doručený poverenému súdnemu exekútorovi ďalší návrh povinnej na zastavenie exekúcie, ktorý ho bez vyjadrenia oprávneného predložil súdu. Následne vyššia súdna úradníčka vydala sťažnosťou napadnuté uznesenie.

15. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení.

16. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci uvádza, že vyššia súdna úradníčka správne zistila skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodila i správny právny záver a svoje rozhodnutie správne a v zmysle zákona odôvodnila. Sudca prvej inštancie sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením výroku III. napadnutého uznesenia, pričom na podporu správnosti rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky treba v prvom rade uviesť, že právna úprava

trov exekúcie je v Exekučnom poriadku v zásade komplexná, pričom CSP je možné aplikovať len na tie momenty exekučného konania, ktoré nie sú Exekučným poriadkom upravené. Exekučný poriadok v pozícii *lex specialis* vymedzuje okruh subjektov, o nákladoch ktorých možno uvažovať ako o trovách exekučného konania a následne jednotlivé zložky trov týchto subjektov vymedzuje Exekučný poriadok v § 195 až 199g taxatívnym spôsobom, spolu s pravidlami pre ich uplatnenie a (prípadnú) náhradu. Trovy exekútora platí v zásade povinný, a to buď v uspokojení pohľadávky vrátane trov exekútora povinným alebo vo vymožení pohľadávky vrátane trov exekútora exekútorom. Náhradou trov exekúcie súdneho exekútora však možno zaviazat' aj oprávneného, na základe procesného zavinenia, a to v prípadoch uvedených v § 199c ods. 1 Exekučného poriadku, ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie. V prípade náhrady trov účastníkov exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, ktorým povinný vlastne iniciuje exekučný spor s oprávneným, pravidlá pre priznanie náhrady normuje § 199d Exekučného poriadku. Tu „osud“ náhrady trov oprávneného a povinného v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie závisí od meritórneho výsledku sporu, teda od toho, ako sa s konečnou platnosťou rozhodne o návrhu na zastavenie exekúcie. Inak povedané, povinnému vzniká nárok na náhradu trov v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie len v prípade, ak s týmto návrhom bol v konečnom dôsledku úspešný, t.j. len v prípade, keď návrh na zastavenie exekúcie rezultuje v uznesení exekučného súdu o zastavení exekúcie a za súčasného splnenia podmienky, že dôvod zastavenia možno pričítať oprávnenému tak, ako to vyplýva z citovaného § 199d ods. 2 Exekučného poriadku. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je totiž úlohou exekučného súdu preskúmať, či oprávnený pri náležitej opatrnosti mohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Náležitou opatnosťou rozumieme opatnosť spočívajúcu aj v tom, že oprávnený pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, prípadne v priebehu exekúcie, mal k dispozícii poznatky, z ktorých sa dal takýto výsledok konania (zastavenie exekúcie) predvídať, a preto mohol pri náležitej opatrnosti predísť takýmto dôsledkom (napr. IV. ÚS 325/2010, II. ÚS 410/2010). Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu tiež vyplýva, že oprávnenému môže byť uložená povinnosť znášať trovy exekúcie, ktoré vznikli povinnému v prípade, ak oprávnený iniciuje exekúciu v dôvere v rozhodnutie, ktoré vykazuje znaky právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ale exekúcia musela byť zastavená po tom, ako sa preukázalo, že rozhodnutie nespĺňalo podmienky vykonateľného exekučného titulu. Rozhodnutie súdu, ktorým bola oprávnenému uložená povinnosť nahradiť trovy exekúcie povinnému, ale musí byť odôvodnené ústavne konformným spôsobom (m. m. I. ÚS 411/2012, IV. ÚS 138/2011, IV. ÚS 79/2011). Pokiaľ návrh povinného na zastavenie exekúcie bol zamietnutý, nárok na náhradu trov vzniká oprávnenému.

17. Premietnutím vyššie uvedeného na prejednávanú vec tak sudca prvej inštancie konštatuje, že vzhľadom na zastavenie exekúcie, ktorému predchádzal návrh povinnej na zastavenie exekúcie, vyššia súdna úradníčka správne postupovala, keď pri rozhodovaní, ktorému účastníkovi uloží povinnosť nahradiť trovy súdneho exekútora, skúmala a vyhodnocovala aj okolnosti, pre ktoré došlo k zastaveniu exekúcie za účelom zistenia, ktorý z účastníkov procesne zavinil – zapríčinil zastavenie exekúcie. V danom prípade bolo nesporné, že k zastaveniu exekúcie došlo z dôvodu neskoršieho zrušenia exekučného titulu, a to rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 12CbPv/7/2020-750 zo dňa 03.11.2021, právoplatný dňa 21.09.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoPv/9/2022-1045 zo dňa 08.09.2022. V tejto súvislosti je potrebné prisvedčiť povinnému, že pokiaľ je predkladaným exekučným titulom neodkladného opatrenia, kde pri jeho nariadení vychádza súd výlučne z tvrdení navrhovateľa, ktorými má preukázať opodstatnenosť a dôvodnosť svojho návrhu, v takom prípade oprávnený si pri podaní návrhu na výkon exekúcie musel byť vedomý, že ide len o rozhodnutie „dočasné“, a to do rozhodnutia vo veci samej. Zároveň z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43CoPv/9/2022-1045 zo dňa 08.09.2022 (bod 50) vyplýva, že oprávneným tvrdené skutočnosti vo svetle všetkých dôkazov neobstáli, pretože od začiatku súdneho konania (t.j. už pri podaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia) nebol súťažiteľom, preto nebol aktívne vecne legitimovaný k podaniu predmetnej žaloby. Pokiaľ sa teda v priebehu súdneho konania vo veci samej preukázalo, že tvrdenia oprávneného neboli pravdivé, v dôsledku čoho bola jeho žaloba zamietnutá a došlo aj k zrušeniu (zániku) exekučného titulu (neodkladného opatrenia), mal by za to niest' aj zodpovednosť. Možno tak konštatovať, že oprávnený podaním návrhu na vykonanie exekúcie na základe aj keď formálne vykonateľného exekučného titulu prevzal na seba procesné riziko, že exekučný titul bude v priebehu exekúcie zrušený, a teda mal si byť vedomý aj toho, že v prípade zrušenia exekučného titulu dôjde aj k zastaveniu exekúcie. To, že oprávnený podával návrh na výkon exekúcie „v dobrej viere“ na základe vykonateľného exekučného titulu vydaného súdnou autoritou, ho

totiž nezbavuje v predmetnej exekúcii procesnej zodpovednosti za zastavenie exekúcie. Naopak, za spravodlivé by sťažnostný nepovažoval, keby náhradou trov exekúcie súd zaviazal práve osobu povinnú, ktorá sa voči postupu oprávneného bránila len tak, ako jej to zákon umožňoval. V tomto prípade tak sťažnostný súd, rovnako ako vyššia súdna úradníčka v napadnutom uznesení, považoval v konečnom dôsledku povinnú za viac hodnú ochrany ako oprávneného, keďže oprávnenému možno pričítať minimálne aspoň iniciovanie exekúcie. Podľa názoru sťažnostného súdu je tak práve oprávnenému nutné pričítať procesné zavinenie na zastavení exekúcie, a preto vyššia súdna úradníčka správne a spravodlivo rozhodla, keď povinnosťou nahradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi zaviazala práve oprávneného.

18. Sudca na záver len pripomína, že z konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní sťažovateľa, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Preto sa sudca nezaoberal tak závermi právnej vedy, ktoré sa neodzrkadlili v právnej úprave, poukazom oprávneného na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, ktoré nie je možné v danom prípade aplikovať, nakoľko išlo o rozhodnutie podľa právnej úpravy Exekučného poriadku do 31.3.2017, ako ani predloženým rozhodnutím Ústavného súdu ČR, nakoľko toto nepredstavuje ustálenú súdnu prax.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).